

med 3 Aar, ligger dette i, at efter den nye Metode at fiske Østers paa kan Forsøgene ikke siges at være tilendebragt til 1920. Der gaar nemlig 5 Aar, før Østerterne bliver tjenlige til Fangst, og naar man først begynder i 1915, vil man altsaa kun lige naa saa vidt, at de, der bliver udlagt i 1915, kan fiskes i 1920, og skulde der saa ikke fortsættes længere, stod vi ikke med nogen Erfaring ud over dette, at det første Forsøg i 1915 havde vist sig at føre til det og det Resultat. Derfor mente man fra alle Sider, at det var rigtigt, at man udstrakte Aaremaalet til 1923, thi saa havde man dog 3 Aar til at se, hvordan Forsøgene videre formede sig. Jeg tror derfor, det er fuldt forsvarligt, at denne Kontrakt er blevet forlænget til 1923, for saa vidt som man i det hele tillægger denne nye Maade at udklække og fiske Østers paa nogen Betydning. Dersom Kontrakten ikke var blevet ændret, havde de nuværende Forpagtere Ret til at skrabbe 17,000 ha med de Skraberredskaber, som de i Øjeblikket har. Vi har nu opnaaet, at Skrabningen straks bliver indskrænket, og i Løbet af det nævnte Aaremaal bliver Skrabningsomraadet indskrænket til 5,000 ha. Dersom det er muligt, indskrænkes det endnu mere, men herom findes der ikke Bestemmelser i Kontrakten.

Den Dag jeg var paa Stedet og talte med Fiskerne, blev jeg gjort opmærksom paa, at der særlig var eet Sted — jeg tror det var Sønden for Fur —, hvor Fiskerne var en hel Del misfornøjede med, at man foretog Skrabning. Da jeg nævnedes det til Forpagterne, gik de straks ind paa at opføre sig med Skrabning paa dette Sted. I det hele tror jeg, at naar man undersøger Forholdene tilstrækkelig nøje, kan man ikke fremføre nogen som helst Indvending mod, at Kontrakten forlænges med disse 3 Aar.

Det ærede Medlem sagde i Dag, at det ikke var mere end rimeligt, hvad den ærede Ordfører havde sagt, at Forpagterne gav Erstatning for de Garn, de ødelagde. Det er det heller ikke; men ved det ærede Medlem, hvor store Beløb det her drejer sig om? I 1910—11 var det kun 256 Kr., saa det ærede Medlem kan deraf se, at der ikke er forøvet stor Skade i saa Henseende.

S. Sørensen: Angaaende Nedsættelsen af et Udvalg, som, saa vidt jeg har kunnet forstaa, skulde omfatte baade Hedeselskabet, Klitvæsenet og andre Skovforhold under eet, vil jeg sige, at det har jeg

ikke det mindste imod. Jeg tror, at der er noget, der kunde tale herfor. Men jeg har sagt det før og skal ogsaa sige det ved denne Lejlighed, at jeg gerne vil værne Klitplantagerne mod at komme ind under saadanne Regler, som man kan sidde paa et Kontor og udarbejde, for Forholdene derude er saa ejendommelige, og der maa tages saadanne praktiske Hensyn, som ikke kan tages, naar man giver bestemte Regler. Man maa stole paa, at de Mænd, der færdes derude, og hvis Gerning det er at tage sig af disse Sager, vil tage de Hensyn, som de ejendommelige Forhold kræver. Men i øvrigt skal jeg ikke have det mindste imod, at der nedsættes et saadant Udvalg. I min Valgkreds er der store Klitplantagestrækninger. Der findes dér en af de ældste Plantager, den bekendte store Blaabjerg Plantage, som jeg har set lige fra dens Begyndelse. Nu har den vokset sig saa stor og stærk, at Naaletræerne paa enkelte Steder er saa høje som fra Gulv til Loft i denne Sal.

Jeg skal kort omtale Spørgsmaalet om Nedsættelse af Fragt for Transport af Mergel. Jeg er nødt til næsten daglig at beskæftige mig dermed, idet den Privatbane, jeg har mest med at gøre, befordrer en Mængde Mergel. I Begyndelsen befordrede vi omtrent 400 Vognladninger om Aaret, og nu er vi oppe paa det tredobbelte Antal, saa meget er Forbruget steget gennem Aarene. Jeg kan derfor med Glæde i eet og alt slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (Westergaard) sagde herom. Ogsaa hans Udtalelser angaaende pulveriseret og fast Kalk kan jeg slutte mig til, de var fremsatte netop efter de praktiske Erfaringer, ogsaa jeg har gjort.

Da vore Baner er til ikke alene for at sætte os i kulturel Forbindelse med hverandre Landet over, men ogsaa for at fremme den økonomiske Samfærdsel, mener jeg, det vilde være formaalstjenligt at nedsætte Fragten paa Ting, der findes i een Egn af Landet og saa godt som ikke i en anden. Jeg har først talt derom, og jeg tænker her nærmest paa Brændselsmateriale fra vore store Moser. I min Valgkreds har man bedt mig om atter at nævne dette Forhold her, og det gør jeg da dels derfor, men ogsaa fordi det er min egen Opfattelse, at det vilde være rigtigt, at vi fik Fragtnedsættelse, saaledes at Brændselsmateriale kunde føres billigere end nu fra de store Mosedrag ud til saadanne brændselsfattige Egne som f. Eks. den, hvori jeg bor. Vi har selvfølgelig